

כינוי של האליל אנטון צ'כוב

A violin and bow are leaning against a tree on the left side of the image. The violin is a reddish-brown color with a black neck and fingerboard. The bow is light-colored wood with black hair. The background is a misty, hazy landscape with green hills and a body of water. The text is in Hebrew, written in a yellow, stylized font with a black outline.

מה מעלה בכם

כואבג הס'ע'וק?

במה אדעגבם 'עסוק הס'ע'וק?

הכואב

- אסוציאציה לברון רוטשילד
- מכוונת את הקורא לכך שהגיבור הוא רוטשילד.
- "לחלילו הניח רוטשילד זה מכבר. עתה אין הוא מנגן כי אם בכינור." - יחס למהפך שחל בעלילה, לפואנטה של הסיפור.

האספר

סוג המספר - מספר כל יודע

חנן בולר

אבנה הס'פ'וד הקצר

- אקספוזיציה
- סיבוך
- שיא
- מפנה
- התרה
- סיום

אבנֶה הסִיפֹה

חנן בולר

היצג יאקספּוּזיציע

מקום - עיירה נידחת

ביתו העלוב של יעקוב הכולל חדר אחד ומכיל ארונות מתים.

זמן - יעקוב בן 70 וחוזר 50 שנה אחורנית כשהיה צעיר ורגיש .

כל האירוע מתרחש על פני 4 ימים.

דמויות – ברונזה, מארפה ורוטשילד

פגישה

מעמד כלכלי

נמ מנקודת מבטו של ברונזה עצמו.

נמ חיי העיר בבקתה הקטנה, מלאכתו בהתקנת ארונות מתים ועיסוקו הנוסף כמנגן.

נמ השנאה של ברונזה לרוטשילד אתו יש לו קשרים כלכליים.

הנגינה

נמ השפעתה על תחושותיו ויכולתו להירגע מייסוריו באמצעותה.

"הכינור היה משמיע צליל בחשכה, ורווח לו".

העצמה

גדליק ועשי בבי ימים

חן בולר

היום הראשון

העלילה מתחילה בארוע שמזעזע את חיינו של ברונזה – מחלת אשתו.

זהו הארוע שמניע את התהליך הנפשי.

התגובות של ברונזה למחלה: מבוכה המהולה בפחד, עריכת מאזן שנתי של רווח והפסד, נגינה

בכינור, והתבוננות במארפה בסיומו של היום.

The background of the slide is a bright yellow. On the left and right sides, there are partial images of two red violins, facing each other. The title 'היום השני' is written in a stylized, bold, orange-yellow font with a black outline, positioned in the upper center of the slide.

היום השני

- רגע של הארה – יעקב מבין מדוע מארפה שמחה למות, ולכן נתקף חרדה.
- ברונזה מגיע עם מארפה לבית החולים ונתקל בחובש השיכור. בקטע זה ישנו דו שיח ביניהם. (ונוצרת אנלוגיה ביניהם כפי שנראה)
- כשחוזר לביתו, ממשיך לנהוג בקשיחות, ולא מעוניין להיזכר בעבר.
- מבצע חישובים כלכליים להוצאות קבורתה של מארפה.

הסיבוק

- מחלתה של מארפה ושמחתה לקראת המוות הקרוב.
- נזכר ביחס שלו אליה - ונבהל מכך.

היום השלישי

- מארפה מתה. בשעת ההלוויה חל השינוי המשמעותי אצל ברונזה. הוא מוטרד מכך שבמשך כל חייו עם מארפה לא ריחם עליה. הוא מבין עד כמה שגה.
- פוגש ברחוב את רוטשילד ומשליך עליו את העצב והכאב שלו.
- מגיע לנהר, וצפים ועולים בו הזיכרונות מן העבר.

- ההליכה לנהר לאחר מות מארפה והמחשבות סביב רווחים ופתע על ביתו שנפטרה
- הפצע של מות בתו מוביל אל התובנות ביחס לחיים, הוא מבין שהאושר האמיתי מגיע רק כאשר יש לאדם יחסים הוגנים עם אנשים אחרים.
- יש כאן מפנה משמעותי בעלילה וכן ביחס שלנו לעלילה וליעקב

האפנה

מה עבר עאיו?

יעקב לפני המפנה	יעקב לאחר המפנה (וחשבון הנפש)	
אדיש, אכזר, מתייחס אליה כאל חפץ,	מבין שחטא לה ביחס גס ובהתעלמות	יחסו לאשתו
עוין ושונא	מנסה להתפייס איתו	יחסו לרוטשילד
רווח והפסד חומרי – חשבון כספי	חשבון נפש	תפיסת עולמו
מתעלם, לא רואה	מתחיל לראות את העולם שסביבו	יחסו לנוף
שוקע בהווה- מדחיק את העבר, אפילו את בתו התינוקת. בורח מהעבר באמצעות הנגינה	נזכר בעבר הרחום והקרוב.	יחסו לעבר, לזכרונות

היום הרביעי

• בבוקר היום הרביעי ברונזה שוב מבקר אצל החובש, הפעם התיאור קצר. לעומת הביקור הקודם.

• ברונזה משלים עם המוות, כפי שמארפה השלימה.

• מנגן כדי להקל על הכאב.

• כשהוא שוב פוגש ברוטשילד הוא כבר פונה אליו בחיבה, וזה מבטא את השינוי אצלו.

ההגדרה

• יעקב מוריש את הכינוי לרוטשילד - הכינוי של יעקב מפיק צלילים מרגשים בנגינת בעליו החדשים. בנגינתו הוא מעביר לעולם את הפנימיות של ברונזה.

הצחיוג

ג'יבור ארכזי' - 'עקב ברונזה

עני

מבוגר(בן 70) – רוב חייו כבר חלפו

מקצועו - בניית ארונות מתים, ופרנסה הצדדית - כנר בתזמורת חתונות.

הכינוי שלו **ברונזה** – סמל לקשיחות ולקושי שבאופיו.

אישיותו:

תאב בצע – כל הסתכלותו על החיים נוגעת לרווח ולהפסד (עד כדי זלזול במוות של ילדים כי

הרווח זעיר)

אטימות לב (בעיקר למוות) – המוות מתואר כשגרה, יש אפילו ציפייה למות חולים - התייחסות

מסחרית למוות.

מרירות - פורק כעסים בהתבטאויות תוקפניות כלפי החלשים ממנו כמו מארפה ורוטשילד.

אלים - מכה את רוטשילד, גם יחסו למארפה מביעה אלימות

הביטוי לנשמתו - הנגינה.

גיבורי אשנה

- מארפה
- רוטשילד
- החובש

מארפה

- אשת יעקב
- פאסיבית
- מראה - "רכונה, רזה, חדת חוטם ופעורת פה"
- סובלת מגסות בעלה - "נזכר שכל חייו לא ריחם על מארפה ולא ליטפה אפילו פעם אחת"; "לא השגיח בה ולא נתן דעתו עליה, כאילו הייתה חתול או כלב" (עמ' 56).
אוסר עליה לשתות תה, גוער בה, ומסתער עליה באגרופים.
- סובלת מזכרון התינוקת שמתה.
- שלוה עם מותה: " היא שמחה שסוף סוף תיפטר לעד מן הבקתה הזו, מארונות הקבורה, מיעקב".
- דימוי לציפור צמאה: "והפרופיל שלה דומה לציפור צמאה". מבטא את תמצית חייה, כמי שצמאה לאהבה ולחיים מלאים יותר.

רוטשילד

- "יהודון צנום ואדמוני, שרשת של ורידים אדומים וכחולים משתרגת בתוך פניו. [...] יהודון ארור זה הצליח לנגן בעצב גם את העליזות שבמגילות".
- יהודי גלותי – מתרפס לפני הגויים
- זוכה ליחס עוין מיעקב:
- הופעתו החיצונית של רוטשילד מעוררת בו סלידה ושנאה. החולשה של רוטשילד מעוררת בברונזה רגשות תוקפניים.
- רוטשילד מסמל את המאבק של יעקב – עם נפשו שלו.

החובז

- זקן
- מקצוען בתחומו
- מרבה להשתכר ולהכות את הנחותים ממנו
- אכזר - אינו רואה תועלת בחייה העלובים של מארפה, ולכן אינו מציע עזרה. למרות תחנוניו של יעקוב הוא לא מתרצה.
- כועס ומקלל על בזבז זמנו.
- יעקב טוען שאם היה עשיר היה מתייחס אליו אחרת

Two violins are positioned on either side of the central text, their bodies and f-holes clearly visible against the black background. The violins are made of a dark wood, possibly ebony or a similar material, and have a glossy finish. The background is a solid black, which makes the yellow text and the wood of the violins stand out.

אנאליז'ה בין יעקב אהוב

שניהם זקנים
מקצוענים בתחומם
אלימים
יחס מכפיר לחיי אדם

האנולוגיה מייצרת מעין ראי ליעקב עצמו,
ומדגישה באופן אירוני את יחסו שלו לעולם.
בנוסף מלמדת באיזה חברה צמח אדם כיעקב..

סאלים

הכינור – סמל לנפש

ברונזה – סמל לקשיחות (כמתכת)

ארונות מתים – מסמל "חיים-מתים"

נהר – מסמל הטהרות (שם יש הטהרות המחשבה)

אוליב הכינור

הכינור מהווה מטאפורה של הנפש, הוא מוביל את התהליך הנפשי שעובר על יעקב העבודה בנגינה על כינור – זהו פן נשמתי, באישיותו הקודרת .

תרופה לטרדות - "עשה לו הרגל לשים את כנורו ליד המיטה, על ידו, וכל אימת שבאו אותם הבלים להטרידו, העביר ידו על המיתרים ובחשכה עלה צליל מהכינור והביא הקלה לליבו".

כשחושב על מותו - מוטרד מהמחשבה מי יירש את כינורו דבר המבטא את מעמקי נפשו.

מצוותו - להעניק את הכינור לרוטשילד היהודי שהיה שנא עליו, במחווה של פיוס והשלמה.

הכינור כמחולל דיאלוג - רוטשילד רגיל ליחס עוין, אך כשהוא שומע את נגינת הכינור הוא בוכה. ומתחיל שיח ביניהם.

נגינת רוטשילד - מנגינות העצובות, נראה שהכינור כאילו ספג את נשמת המנגן.

ירושת רוטשילד את הכינור - בכך יורש את נגינת הנפש של המנגן את האכזבה, הצער והחיים שהוחמצו.

אוטיב הזכרון

השורש ז.כ.ר חוזר מספר פעמים בסיפור, מוטיב זה מדגיש את רציפות החיים, קורות חייו של יעקב קשורים זה בזה, והאדם הוא "תבנית נוף מולדתו".

"זכר יעקב משום מה";

"התזכור יעקב? לפני חמישים שנה נתן לנו האל תינוקת [...]"

יעקב אימץ את זכרונו אך לא זכר לא תינוקת ולא ערבה"

"לפתע הזדקרו בזכרונו כמו חיים, תינוק בהיר שיער והערבה שמארפה דיברה בהם"

נשאים ארכזיים בעצירה

ההעוינות בחברה

היחס ליעקב וכינויו ברונזה

היחס לרוטשילד (ילדים קטנים רודפים אחריו ומכנים אותו "יהודון")

חיים סביב רווח והפסד

חיים בצל החמצה

חיבור האדם לעצמו(יעקב למעשה חי את כל חייו – ב"ארון מתים")

סול סול או סול? פגומ?

